

CASA NOPTII

1

P.C. Cast
Kristin Cast

S EMNUL

Traducere din limba engleză
Mariana Piroteală

Marked – A House of Night Novel,
de P.C. Cast & Kristin Cast
Copyright © 2007 by P.C. Cast & Kristin Cast

Editura Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, București, România
tel./fax 021 3196390; e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Copyright © 2009, Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Copertă: Vladimir Zmeev, George Buzianu
Redactor: Florența Simion
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Tipărit la G Canale, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CAST, P. C.

Semnul – Casa nopții / P. C. Cast, Kristin Cast ;
trad.: Mariana Piroteală. - București : Litera, 2009
ISBN 978-973-675-680-1

I. Cast, Kristin
II. Piroteală, Mariana (trad.)

821.111-31=135.1

*Lui Meredith Bernstein, minunatul nostru agent, care a rostit
cele două cuvinte magice: pensionul vampirilor. Toată dragostea noastră!*

MULȚUMIRI

Aș dori să-i mulțumesc minunatului meu student, John Maslin, pentru cercetarea întreprinsă și pentru lectura și opiniile exprimate despre multele versiuni preliminare ale cărții. Contribuția sa a fost neprețuită.

Multe mulțumiri tuturor studenților de la grupele de compoziție din anul școlar 2005-2006. Ideile voastre m-au ajutat enorm și au fost și destul de amuzante.

De asemenea, vreau să-i mulțumesc excepționalei mele fiice Kristin, care a avut grijă ca tonul nostru să fie adolescentin. Nu aș fi reușit fără tine. (Ea m-a pus să scriu asta.)

PC

Vreau să-i mulțumesc adorabilei mele mămică, cunoscută drept PC, pentru că este o autoare incredibil de talentată și pentru că este atât de ușor de lucrat cu ea. (Biine, ea m-a pus să scriu asta.)

Kristin

PC și Kristin vor să-i mulțumească tatălui, respectiv bunicului, Dick Cast pentru ipoteza biologică la a cărei creare a contribuit, ca punct de plecare pentru vampirii din Casa Noapții. Te iubim, tăticele/bunicule!

Fragment din poemul lui Hesiod despre Nyx, personificarea nopții în mitologia greacă:

*În locu-acela își ține infernala Noapte
Îngrozitoarea-i locuință, de negri nori învăluită.
Naintea casei, în picioare, feciorul lui Iapet susține
Întinsul cer proptit pe creștet și brațele-i neobosite,
Stând neclintit pe unde Noaptea și Ziua bat același drum,
Spun una alteia binețe când peste vastul prag de-aramă
Trec rând pe rând;**

(Hesiod, *Teogonia*, v. 744 ș.u.)

* Hesiod, *Teogonia*, în Hesiod – Orfeu, *Poeme*, Editura Minerva, Biblioteca pentru toți, București, 1987, traducere de Ion Acsan (n. tr.)

CAPITOLUL I

Și exact când mă gândeam că o zi mai nasoală de atât nu se poate, am văzut mortăciunea aia sprijinită de vestiarul meu. Kayla pălăvrăgea întruna în stilul ei caracteristic și nici măcar nu l-a remarcat pe tip. La început. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, nimeni altcineva nu l-a mai remarcat până să înceapă să vorbească, ceea ce, din nefericire, este o dovadă în plus a ciudatei mele incapacități de a mă integra.

– Nu, acum pe bune, Zoey, îți dau cuvântul meu că Heath nu s-a îmbătut chiar așa de rău după meci. Zău, nu mai fi și tu așa de rea cu el!

– Mda, am spus cu gândul aiurea. Mă rog.

Apoi m-a luat tusea. Din nou. M-am simțit ca dracu'. Probabil că trec prin ceea ce domnul Wise, proful meu cam sărit de pe fix de la cursurile intensive de biologie, numește „pacostea adolescenței“.

Dacă mor, măcar scap de testarea la geometrie de mâine! Trag și eu nădejde...

– Zoey, ce Dumnezeu? Măcar ascuți ce-ți spun? Cred că a băut doar, știi și io, patru, hai șase beri și maxim trei păhărele de alcool. Dar nici măcar nu contează. Cred că nici nu s-ar fi atins de băutura dacă tâmpiții ăia de părinți ai tăi nu te-ar fi obligat să te duci acasă imediat după meci.

Am schimbat cu ea niște priviri încărcate de suferință, împărțînd pe deplin ultima nedreptate la care fusesem supusă de către mama și cretinul de taică-meu vitreg cu care se măritase acum trei ani, ani lungi cât secolele. Apoi, după o pauză prea scurtă, K și-a reluat pălăvrăgeala.

– Și-n plus de asta, avea ceva de sărbătorit. Ce Dumnezeu, doar am bătut echipa Union! – K mi-a zgâlțâit umărul și și-a vârât fața în fața mea. – Ești pe fază? Prietenul tău...

– Aproape-prietenul meu, am corectat-o, străduindu-mă să nu-i tușesc în față.

– Mă rog. Heath este cel mai bun quarterback* al nostru, deci e normal să sărbătorească. A trecut o veșnicie de când Broken Arrow n-a mai bătut Union.

– Mai exact șaisprezece ani.

Sunt varză la mate', dar, pe lângă K, eu sunt un geniu.

– Cum ziceam, mă rog. Ideea e că era fericit. Mai lasă-l și pe el să respire.

– Ideea e că săptămâna asta s-a făcut pulbere de vreo cinci ori. Îmi pare rău, dar n-am chef să ies cu un tip al cărui principal scop în viață a evoluat de la încercarea de a juca fotbal la încercarea de a da pe gât șase doze fără să verse. Ca să nu mai pomenesc de faptul că o să ajungă obez de la atâta bere.

A trebuit să mă opresc ca să tușesc. Mă simțeam puțin amețită și, după ce îmi trecea un episod de tuse, mă străduiam să respir încet și adânc. Nu că ar fi observat ceva moara aia stricată de K.

– Îhh! Heath, obez! Doamne ferește de așa o imagine!

Am reușit să înăbuș un alt acces de tuse.

– Iar să te săruți cu el e ca și când ai suge un ciorap îmbibat cu alcool.

K s-a strâmbat toată.

– Bine, bolnavo. Păcat că e așa de sexy.

Am dat ochii peste cap, fără să mă străduiesc măcar să-mi ascund iritarea față de superficialitatea ei caracteristică.

– Ești așa de morocănoasă când ești bolnavă! În orice caz, nici nu știi ce aer de cățeluș bătut avea Heath după ce nu l-ai băgat în seamă în timpul mesei. Nici măcar nu putea să...

Atunci l-am văzut. De mortăciune vorbesc. Bun, mi-am dat seama destul de repede că nu era mort de fapt și de drept. Era zombi. Sau neuman. Mă rog. Oamenii de știință spun una, oamenii obișnuiți spun alta, dar în esență ideea e aceeași. Chiar dacă n-aș fi simțit forța și întunecimea pe care le emana, ar fi fost de-a dreptul imposibil să nu-i observ Semnul, semiluna albastru-safir de pe frunte și, în plus, desenul ca un antrelac* din jurul ochilor

* Jucător la mijlocul terenului, care deschide jocul de atac prin pase în fotbalul american (n. red.)

** Ornament realizat din linii împletite (n. red.)

săi la fel de albaștri. Era vampir, ba chiar mai rău de atât, era un Vânător.

Rahat! Și mai stătea și lângă vestiarul meu.

– Zoey, pe toți dracii, chiar nu mă ascuți!

Apoi vampirul a început să vorbească, iar vorbele sale ceremonioase s-au prelins între noi amenințătoare și ademenitoare, asemenea sângelui amestecat cu ciocolată caldă.

– Zoey Montgomery! Noaptea te-a ales pe tine, iar moartea îți va fi zămislire. Noaptea te cheamă. Pleacă-ți urechea la glasul ei îmbătător! Îmbrățișează-ți soarta în Casa Noptii!

Și-a ridicat un deget lung și alb și l-a îndreptat spre mine. Fruntea mi-a fost cuprinsă de o durere cumplită, iar Kayla a deschis gura și a țipat.

Când în sfârșit am încetat să mai văd puncte luminoase, mi-am ridicat privirea spre K. Se holba la mine albă la față.

Ca de obicei, am spus prima tâmpenie care mi-a trecut prin minte.

– K, ți-au ieșit ochii ca la melc.

– Te-a Însemnat. Vai de mine, Zoey! Ți-a pus pe frunte conturul de la chestia aia!

Pe urmă și-a apăsat buzele livide cu o mână tremurătoare, în încercarea nereușită de a-și înăbuși un suspin.

M-am așezat în capul oaselor și am tușit. Aveam o durere îngrozitoare de cap și m-am frecat chiar în punctul dintre sprâncene. Mă ustura de parcă m-ar fi înțepat o viespe, iar durerea mi se răspândea în jurul ochilor, până la obraji. Simțeam că îmi vine să vărs.

– Zoey! – K plângea de-a binelea acum și vorbea printre suspinele udate de lacrimi. – Dumnezeu! Tipul ăla era un Vânător, un Vampir Vânător!

– K, am spus eu, clipind cu putere pentru a-mi alunga durerea de cap. Nu mai plânge! Știi că nu pot să sufăr să te văd plângând.

M-am întins spre ea ca să o liniștesc cu o bătaie pe umăr.

Dar s-a chircit instantaneu și s-a îndepărtat de mine.

Nu puteam să-mi cred ochilor! Chiar se chircise, ca și când i-ar fi fost frică de mine. Probabil că a observat durerea din privirea

mea, pentru că brusc a prăvălit un puhoi de vorbe, după cum îi era obiceiul.

– Dumnezeuule, Zoey! Și acum ce o să te faci? Nu poți să mergi acolo. Nu ai cum să fii una dintre cheștiile alea. Nu poate fi adevărat! Eu cu cine mă mai duc la meciurile noastre de fotbal?

Am remarcat că pe parcursul acestei tirade nu s-a apropiat de mine nici măcar cu un pas. M-am concentrat asupra sentimentului de durere și greață care amenința să mă facă să izbucnesc în lacrimi. Imediat mi-a dispărut orice urmă de lacrimi din ochi. Mă pricepeam de minune să-mi ascund lacrimile. Era și cazul, aveam o experiență de trei ani.

– Nu-ți face griji, găseșc eu o soluție. O fi vreo... vreo greșeală bizară, am mințit eu.

Nu se poate spune că vorbeam, pur și simplu scoteam cuvinte din gură. M-am ridicat cu o grimasă pe chip, din cauza durerii de cap care persista. Am privit în jur și am constatat cu o oarecare ușurare că eu și K eram singure în aripa în care se țineau orele de matematică, iar apoi a trebuit să-mi rețin un râs isteric. Dacă nu aș fi fost complet tulburată din cauza afurisitei ăleia de testări la geometrie de mâine și n-aș fi dat încă o fugă până la vestiarul meu ca să-mi iau manualul, pentru ca seara să încerc să învăț înnebunită și fără niciun sens, trebuie spus, Vânătorul m-ar fi găsit în fața școlii, alături de o mare parte dintre cei 1 300 de elevi de la liceul South Intermediate din Broken Arrow, care așteptau ceea ce stupidei de soră-mea, o copie fidelă a păpușii Barbie, îi plăcea să numească plină de sine „limuzinele mari și galbene.“ Am mașină, dar este o veche și respectată tradiție să stai împreună cu cei mai puțin privilegiați, care trebuie să meargă cu autobuzul, ca să nu mai spun că e un mod excelent de a afla cine la cine se mai dă. Contrar așteptărilor, mai era doar un puștan în aripa în care se țineau orele de matematică, un tâmpițel deșirat, cu dantura varză, din care – din nefericire – am avut ocazia să văd mare parte, pentru că stătea în picioare, cu gura căscată, și se holba la mine de parcă tocmai aș fi adus pe lume o turmă de porci înaripați.

Am tușit din nou; de data asta era o tuse umedă și scârboasă. Tâmpițelul a chițait ușurel și a tăiat-o pe hol până la biroul doamnei Day, strângând la pieptul slăbănog o tablă. Presupun că acum clubul de șah se reunea luna după ore.

Oare vampirii joacă șah? Existau oare vampiri tâmpiți? Dar majorete-vampir, genul Barbie? Oare există și vampiri care cântă în vreo trupă? Sau vampiri emo, tipi d-ăia ciudați care poartă pantaloni de față și cu bretoanele alea nasoale care le acoperă jumătate de față? Sau puștani ăia adepți ai subculturii goth, cărora nu prea le place să se spele? Oare aveam să devin și eu o puștoaică goth? Sau mai rău, o emo? Nu prea mă omoram după negru, cel puțin nu în mod exclusiv, nu simțeam o bruscă și nefericită aversiune față de apă și săpun și nici nu mă cuprinsese vreo dorință obsesivă să-mi schimb tunsoarea ori să îmi dau cu creion dermatograf la greu.

Toate astea îmi treceau prin minte în timp ce un alt pui de criză de răs isteric încerca să-mi țâșnească din gât și mai că am fost recunoscătoare când, până la urmă, a ieșit la iveală sub formă de tuse.

– Zoey, te simți bine?

Vocea Kaylei era prea ascuțită, de parcă ar fi ciupit-o cineva, și s-a mai îndepărtat cu un pas de mine.

Am oftat și pentru prima dată m-am simțit cuprinsă de un val de furie. Asta nu se întâmplase din voia mea. Eu și K eram cele mai bune prietene încă din clasa a treia, iar acum mă privea de parcă aș fi devenit dintr-odată un monstru.

– Kayla, sunt eu. Aceași de acum două secunde, două ore, două zile. – Am făcut un gest încărcat de frustrare către capul care îmi zvâcnea. – Nu am devenit altcineva doar din cauza ăstuia!

Ochii lui K s-au umplut din nou de lacrimi, dar, slavă Domnului, telefonul ei mobil s-a pus pe cântat piesa Madonnei, *Material Girl*. S-a uitat instantaneu să vadă cine o sună. După ochii ei de căprioară speriată mi-am dat seama că era prietenul ei, Jared.

– Hai, am îndemnat-o cu o voce neutră, obosită. Du-te acasă cu el!

Privirea ei ușurată a avut pentru mine efectul unui pumn în față.

– Mă suni mai încolo? mi-a aruncat peste umăr, bătând rapid în retragere spre ușa laterală.

Am privit-o traversând în grabă spațiul verde dinspre est spre parcare. Am observat că avea telefonul mobil înfipț în ureche

și că vorbea precipitat cu Jared. Pun pariu că deja îi povestea cum mă transform eu în monstru.

Desigur, problema era că transformarea în monstru era cea mai fericită dintre cele două variante pe care le aveam. Varianta numărul 1: mă transform într-un vampir, ceea ce cam e sinonim cu un monstru pentru aproape orice om. Varianta numărul 2: corpul meu respinge Transformarea și mor. De-a binelea.

Vestea bună era că nu mai trebuia să dau mâine testare la geometrie.

Vestea proastă era că va trebui să mă mut în Casa Noptii, un internat privat din Midtown, în Tulsa, pe care toți prietenii mei îl cunoșteau drept Pensionul vampirilor, locul în care trebuia să-mi petrec următorii patru ani și să trec prin niște transformări fizice ciudate, greu de descris, iar în același timp viața mea avea să sufere o schimbare totală și permanentă. Asta în cazul în care nu muream pe parcursul procesului.

Demențial! Nici eu nu-mi doream asta. Voiam doar să încerc să fiu normală, în ciuda nesuferiților mei de părinți super-mega-conservatori, a trolului de frate-miu mai mic și a perfecțiunii întruchipate de soră-mea mai mare. Voiam să iau testul la geometrie. Voiam să iau note mari, ca să fiu admisă la colegiul veterinar de la Ohio State University și să scap de orașul Broken Arrow din Oklahoma. Însă mai mult decât orice pe lume voiam să mă integrez, cel puțin la școală. Acasă situația era sub orice critică, așa că nu-mi mai rămâneau decât prietenii și viața cât mai departe de familie.

Acum, rămâneam și fără asta.

Mi-am frecat fruntea și mi-am aranjat părul în așa fel încât aproape mi-a acoperit ochii și, cu puțin noroc, și semnul care-mi răsărise deasupra lor.

Cu capul aplecat, ca și când m-ar fi fascinat chestia lipicioasă care Dumnezeu știe cum îmi apăruse în geantă, m-am îndreptat în grabă către ușa care dădea în parcarele elevilor.

Dar când să ies, m-am oprit. Prin ușa de sticlă tipică instituțiilor l-am văzut pe Heath. O mulțime de fete se strânseseră în jurul lui, dându-se interesante și fluturându-și părul, în timp ce tipii își

ambalau într-un mod complet ridicol camionetele enorme în încercarea, în mare măsură eșuată, de a părea cool. Vezi să nu mă simt eu atrasă de așa ceva! Nu, acum, ca să fiu sinceră cu mine însămi, trebuie să recunosc că mai demult Heath fusese un tip tare dulce și chiar și acum avea momentele lui bune. Cel mai des, când se deranja să fie treaz.

Chicotelile stridente ale fetelor răzbăteau din parcare până la mine. Demențial! Kathy Richter, cea mai mare târfuliță din școală, încerca să se dea la Heath. Se vedea de la o poștă că pentru ea era ca un soi de ritual de împerechere. Ca de obicei, fraierul de Heath stătea și rânjea. Se pare că ziua continua la fel de nașpa. Și, colac peste pupăză, broșuța mea Volkswagen bleu din 1966 trona chiar în mijlocul lor. Nu, nu puteam să ies. Nu puteam să merg printre ei cu chestia asta pe frunte. Niciodată n-o să mai pot fi de-a lor. Știam prea bine ce-o să facă. Mi-am amintit de ultimul puști din liceul South Intermediate pe care îl însemnase un Vânător.

Se întâmplase anul trecut, la începutul anului școlar. Vânătorul apăruse înaintea de începerea cursurilor și îl reperase pe puști în timp ce se ducea la prima oră. Nu l-am văzut pe Vânător, dar l-am văzut preț de o clipă pe băiat, după ce i-au căzut cărțile din mâini și a ieșit în fugă din clădire, cu Semnul lucindu-i pe fruntea palidă și cu lacrimile șiroind pe obraji livizi. Nu puteam să uit ce aglomerate erau holurile în acea dimineață și cum toți se îndepărtaseră de el de parcă ar fi avut râie, în vreme ce el se năpustea spre ușile din față ale școlii. Fusesem și eu unul dintre aceia care se dăduseră la o parte din calea sa, cu ochii holbați, chiar dacă îmi părea foarte rău pentru el. Dar nu voiam să fiu catalogată drept singura fată care este prietenă cu ciudații. Ce ironie, nu?

În loc să merg la mașină, m-am dus la cea mai apropiată toaletă, care, slavă Domnului, era goală. Erau trei toalete; da, m-am uitat bine pe dedesubt, să văd dacă era cineva înăuntru. Pe un perete erau două chiuvete, deasupra cărora atârnav două oglinzi de mărime potrivită. Peretele opus celui cu chiuvetele era acoperit cu o oglindă imensă, sub care se afla o poliță pe care să-ți pui peria, smacurile și te miri ce. Mi-am așezat geanta și manualul de

geometrie pe poliță, am tras adânc aer în piept, am ridicat capul dintr-o mișcare și mi-am dat părul pe spate.

M-am simțit de parcă aș fi privit în față un necunoscut pe care crezi că-l cunoști. Știți cum e, vezi un om în mulțime și ai putea jura că-l cunoști, dar de fapt nu l-ai văzut în viața ta. Ei, bine, acum necunoscuta pe care credeam c-am mai văzut-o undeva eram chiar eu.

Semăna cu mine la ochi. Băteau spre același câprui care nu se hotăra dacă este verde sau maro, însă ochii mei nu fuseseră niciodată atât de mari și de rotunzi. Sau mă înșel? Avea părul ca al meu, lung și drept și aproape la fel de brunet ca al bunicii mele înainte să încărunțească. Necunoscuta avea pomeți înalți ca ai mei, nasul lung și puternic și gura mare, trăsături moștenite tot de la bunica și de la strămoșii ei din tribul cherokee. Însă eu nu fusesem niciodată atât de palidă la față. Fusesem întotdeauna măslinie, cu pielea mai închisă la culoare decât oricine altcineva din familia mea. Dar poate că problema nu era că dintr-o dată pielea mea devenise palidă, poate că părea așa în comparație cu conturul albastru-închis al semilunii care îmi apăruse exact în mijlocul frunții. Sau poate că de vină era lumina aia cumplită, fluorescentă. Am tras nădejde că lumina era de vină.

M-am uitat cu atenție la desenul cu aspect exotic. Combinat cu puternicele mele trăsături amerindiene, părea să îmi dea un aer sălbatic... ca și când aș fi aparținut unor vremuri de mult apuse în care lumea era mai mare și... barbară.

De acum înainte viața mea avea să se schimbe. Iar pentru o clipă, doar o clipită, am uitat de groaza sentimentului de abandon și m-a cuprins un val de plăcere, iar în adâncul ființei mele sângele poporului bunicii fremăta de bucurie.